

F. t. l. om Danmarks tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber.

delszoner eller om økonomisk samarbejde iøvrigt. Det har de i et vist omfang gjort. Ligeledes kan de enkelte lande indgå lignende aftaler med andre lande uden for fællesmarkedet.

Aftalens anden del indeholder bestemmelser om det finansielle og tekniske samarbejde. I de fem år, aftalen gælder, giver fællesmarkedet 1 milliard dollars til fremme af den økonomiske udvikling i de associerede lande. Disse penge administreres dels af Den europæiske Udviklingsfond, dels af Den europæiske Investeringsbank. Den finansielle hjælp skal først og fremmest anvendes til fremme af produktionen og til at modernisere den økonomiske og sociale struktur i landet. Pengene kan også bruges til salgsfremmende arbejde for varer, der eksporteres af de associerede lande.

Aftalens tredje del omhandler etableringsretten og kapitalbevægelser. De associerede lande må ikke gøre forskel på borgere eller selskaber fra de forskellige EF-lande hvad angår retten til at nedsætte sig som selvstændig erhvervsdrivende. De skal altså give de andre medlemslande samme ret, som eventuelt gjaldt i forhold til det tidligere moderland. Det gælder dog kun, såfremt det pågældende EF-land giver borgere og virksomheder fra de andre associerede lande en tilsvarende status. Medlemslandene har altså fuld kontrol med udviklingen. Der gælder ingen regler om udveksling af arbejdskraft mellem fællesmarkedet og de associerede lande. For så vidt angår kapitalbevægelser er parterne forpligtede til i det omfang, fri bevægelighed for varer, kapital og personer måtte være gennemført, at tillade de betalinger og valutaoverførsler, som er nødvendige i denne anledning.

Fjerde del vedrører de institutioner, der er oprettet i medfør af aftalen. Disse er et associeringsråd, en rådgivende parlamentarisk konference og en voldgiftsdomstol. Associeringsrådet består af ministre fra fællesmarkedslan-
dene, Kommissionen og repræsentanter for de associerede landes regeringer. Rådet mødes en gang om året og kan træffe bindende beslutninger for så vidt angår alle anliggender omfattet af associeringsaftalen. Konferencen træder ligeledes sammen en gang om året og består af medlemmer fra Det europæiske Parlament og de associerede landes parlament. Tilfælde af uenighed om fortolkningen af aftalen kan forelægges voldgiftsdomstolen. Den består af fem medlemmer, og afgørelser er bindende for de berørte parter.

414 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag).

Yaoundé-konventionens sidste del indeholder bestemmelser om gyldighedsperioden, ratifikation og opsigelse.

Arusha-aftalen

Samtidig med den anden Yaoundé-konvention blev i 1969 indgået en associeringsaftale med tre østafrikanske lande, nemlig den såkaldte Arusha-aftale, der har navn efter byen Arusha i Tanzania, hvor den blev undertegnet. Denne aftale blev indgået mellem EØF og Det østafrikanske Fællesskab, EAC, som består af Kenya, Uganda og Tanzania. Aftalen, der ligesom Yaoundé-konventionen i princippet bygger på et frihandelsområde, har som formål at udbygge handelsforbindelserne mellem Østafrika og EØF; den indeholder ingen bestemmelser om finansielt og teknisk samarbejde. Alle varer med oprindelse i Det østafrikanske Fællesskab kan i medfør af Arusha-aftalen frit indføres i EF, uden at der pålægges varerne nogen form for told eller andre afgifter og uden nogen begrænsning af mængden. For så vidt angår landbrugsprodukter er der dog gjort undtagelser. Det gælder f. eks. levende dyr, kød, fisk og mejeriprodukter.

Hvad angår eksport af de for de østafrikanske stater så vigtige produkter som ubrændt kaffe, kryddernelliker og ananaskonserves gælder, at de frit til fællesmarkedet kan eksportere betydelige mængder årligt af kaffe (56.000 tons), kryddernelliker (120 tons) og ananaskonserves (860 tons). Det østafrikanske Fællesskab skal til gengæld afvikle told og andre handelshindringer for varer fra EØF-landene. Dog kan de østafrikanske lande under samme betingelser som EAMA-landene opretholde eller genindføre told og andre importafgifter, når det er nødvendigt af hensyn til deres udvikling, industrialisering eller af statsfinansielle grunde. Der gælder stort set de samme regler om etablering, tjenesteydelser og kapitalbevægelser som i Yaoundé-konventionen; endvidere er der i aftalen bestemmelser om et associeringsråd, der er sammensat af repræsentanter for EF-s Råd og Kommission samt for de østafrikanske stater og Det østafrikanske Fællesskab.

I forbindelse med den første Yaoundé-konventions undertegnelse i 1963 afgav fællesmarkedet en erklæring om, at andre afrikanske lande kunne få lignende aftaler med EØF, hvis deres økonomiske struktur og udviklingsforhold lignede de 18 EAMA-landes.